Ч. 18. Пятниця 24 січня (6 лютого) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавемана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З ради державної. — Войсковий закон в угорскім соймі. — Італія і македоньска справа. — Побіда марокканьского султана.)

На вчерашнім засїданю палати послів по внесенях і інтерпеляциях, прийшла на дневний порядок справа зміни реґуляміну палати. Промовляли внескодавцї, пп.: Фукс, Люеґер, ґр. Пальфі і Носке. Инші бесїдники, як Пернерсторфер, Ґрос, Зазворка, Романчук, заявили ся против зміни реґуляміну, а так само іменем Всенїмців пос. Іро. О год. 9 вечером засїдане перервано. Слїдуюче відбуде ся в пятницю.

В угорскім соймі вела ся вчера дальша дискусия над войсковими предложенями. Між иншими виголосив посол Барт обструкцийну бесїду. Взагалї обструкция угорскої опозициї против войскового закона заострює ся. Опозицийні сторонництва мають до розпорядимости 80 бесїдників, котрі записали ся до голосу і з котрих кождий буде промавляти. Опозиция надїє ся, що в той спосіб удасть ся їй проволїчи ухвалене войскового закона, а властиво вимусить на правительстві здїйснене народнародних мадярских жадань.

З Риму доносять, що в справі акциї в користь реформ в християньских провінциях Туреччини наступило повне порозумїнє між Австро-Угорщиною а Італїєю. Супротив того, що переведенє тих реформ без згоди турецкого правительства і помочи турецких фінансів нинї неможливе, точка тяжести цїлої справи спочиває тепер в Царгородї. Коли би турецке правительство оперло ся жаданям держав, тогди інтересовані держави возьмуть під розвагу питанє, чи порішенє справи не віддати европейскій конференциї, аби з застереженем ненарушимости цїлости турецкої держави дістати мандат успокоєня і упорядкованя турецких провінций, в котрих панує повна анархія. В дипльоматичних кругах надїють ся, що до того не прийде бо Туреччина, знаючи о добрих намірах кабінетів в Петербурзї, у Відни і в Римі, сама в власнім інтересї сповнить їх жаданя. На всякий случай держави не дадуть справі спочати. Після донесень італїйских дневників, вісти о суперечности інтересів Італії і Австро-Угорщини на Балканї, суть злобними видумками, що не мають найменшої підстави. Тї вісти відповідають сплетням іредентистичних дневників італїяньских, котрі відносини до Австриї представляють собі не инакше, як в рамах іредентистичних плянів.

З поміж суперечних вістий, які надходять з театру війни в Марокку, чим раз більше удержує ся вість про цїлковиту поражку претендента Гу-Гамари. Войско султана мало сдержати так цїлковиту побіду, що цїлий табор ворохобників попав в руки побідників, а лише нечисленна горстка ворохобнячої армії вспіла утечи. Султан завдячує побіду головно помочи племени Бенї-вара, котре доперва попередного дня піддало ся знов єго власти. То племя напало на армію ворохобників з заду в хвили, коли войска султана ударили на неї з переду. Битва, котру по сторонї султана вів мінїстер війни Каїб-ель-Менебі, розпочала ся о 7 годинї рано і була дуже завзята. Около години 10 перехилила ся побіда на сторону султана, а тодї битва перемінила ся в різню. Про претендента Бу-Гамару нема певних вістий.

Новинки.

Львів дня 5 го лютого 1903.

— **Стан здоровля Впреосьв. Митрополита** Шептицкого після бюлетину, виданого д-ром Вічковским, знова поліпшив ся. Бюлетин звучить: Поліпшенє поступає вперед. Недужий приймає щораз більше корму; акция серця постійно поліпшає ся. Температура тїла все ще хитає ся понад 37°.

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З англїйского — Г. Райдера Гаґґерда.)

(Дальше).

Ще зночи, коли она разом з нами ходила на то місце, видавало ся оно їй страшне. Вітер свистав голосно в печері, а із закопу добували ся такі голоси, як би там якісь люди стогнали і заводили. Мая дрожала на цїлім тїлї, бо гадала, що то душі померших, котрі на сім страшнім місци вічно покутують, але мимо того, що дуже бояла ся, ішла відважно дальше, аж станула над краєм керницї.

Там постояла она хвилинку, підоймила на собі одїнє і звязала волосє. Відтак обвязала ся кужищем довкола пояса, застромила дві найбільші смолоскипи в розколину межи скалами, які були над самим отвором керницї, і запалила їх, а они пустили сьвітло глубоко в долину. Відтак кинула вязанку смолоскипів до закопу, наконець ще й одну горіючу, котра, над єї сподїванє, не згасла, лиш сьвітила слабим сьвітлом в глубинї на яких сто пятьдесять стіп.

Через малу хвилинку не могла зважити ся. Дивила ся на огонь в долинї і на ступенї виковані в скалах. Відтак прийшло їй на гадку, що коли буде ще довше ждати, то єї возьме ще більший страх і не дасть їй злїзти в долину. Вхопила ся кріпко берега керницї і сїдила осторожно ногою за першим ступенем Стоячи одною ногою шукала другого. Але тепер прийшла найстрашнїйша хвиля. Третого ступеня не могла ніяк досягнути, доки держала ся берега керницї, а так само не могла й першого вхопити ся руками. Отже їй не позіставало нічого, як піднести ногу з першого ступеня і оперти ся руками об гладку стїну керницї. Зі страху не могла зараз знайти найблизшого ступеня і мало що вже не стратила рівноваги. Мороз пішов їй по тїлї. Притиснула лице, і при помочи невисказано сильної волї відзискала знову спокій. Від тепер було їй вже лекше злазити, бо могла держати ся руками за горішні ступенї. Темнота в закопі показала ся великою благодатию для неї, бо не давала їй добачити страшне єї положенє.

Незадовго відзискала цїлу свою відвагу, і вже лиш тим ще журила ся, щоби ступенї не були де виломані. На щастє так не було, але один з них був так ховзкий, що она повисла ся і через хвилинку висїла лиш на руках. Наконець опинила ся на земли.

Там знайшла она сухе галузе алоя і запалила єго. Відтак розглянула ся довкола себе і побачила, що стоїть в якійсь великій, природній печери. Воздух був тут так горячий, що мало не удушила ся. Мая перейшла через печеру і дійшла до якогось вузкого коритаря, котрий нараз скручував в бік, і зайшла ним до другої печери, такої дивної, якої она ще нїколи доси не виділа.

Печера та спочивала на многих білих стовпах, котрі так виглядали, як би їх людска рука робила. А по серединї межи тими стовпами був ставок, на котрого чистїй як кришталь водї ставали що хвиля баньки і злегка порушали поверхню води. Коли Мая через хвильку на то все надивила ся, прийшло їй на гадку, за чим она сюди прийшла. Але ось показала ся нова трудність. Беріг спадав так стрімко до води, що не можна було ніяк на нїм станути. Давні люди помагали собі деревляною драбиною, бо ще видко було де она опирала ся, але дерево було вже зовсім зігнило. В горі в тім місци, де стояла драбина, була в скалї видовбана дїра, котра очевидно була призначена на вужище, котрого водоноси держали ся, коли набирали воду, а та дїра піддала Маї гадку. Она розпустила вужище, котре принесла зі собою, і перетягнула крізь дїру. Відтак застромила смолоскипу в стїну печери і спустила ся з берега у воду, аж станула в нїй по самі груди.

Напила ся до сита і рада була, що скупала ся в студеній водї, відтак виполокала бордюг, набрала в него води, і знов перевісила через плече. При помочи вужища вилїзла знову на беріг.

Відпочивши трохи, почала лїзти на гору. Мусїла перелїзти по сто і один ступенях, она їх почислила, коли злазила в долину. Коли вже минула пятьдесять ступенів, почула, що ослабає. Відпочила через кілька хвиль, а відтак пустила ся знову лїзти, але ноги ставали їй щораз тяжші і тяжші. В грудях їй хорчало, голова крутила ся а ремінь від бордюга врізав ся їй глубоко в тїло, і она почула страшенний біль.

— **Конкурс** на посаду директора шпиталю в Стрию розписує Видїл краєвий з речинцем до дня 28 лютого. Плата виносить 2000 кор., а від кандидатів вимагає ся знаня краєвих мов, не переступлений вік 40 лїт і довшелїтна практика в заводї лїкарскім.

— **Вибори до повітових рад** відбудуть ся: В Коломиї з сїльских громад (10 членів) дня 16 марця с. р.; з міст (16 чл.) 18 марця; з курії промислової і торговельної (2 чл.) 19 марта, а з більших посїлостий (4 чл.) дня 20 марта. — В Самборі: з сїльских громад (12 членів) дня 26 лютого; з міст (7 чл.) 2 марта; з курії промислової і торговельної (1 чл.) 4 марта, а з більших посїлостий (16 чл.) 5 марта.

— **Товариство „Труд“ у Львові** (Ринок 39) з уваги на наближаючий ся сезон збільшило персонал своїх робітень добірними фаховими робітницями, так, що буде в можности виконати як найлучше всї замовленя на час. Поручаємо проте наші робітнї ласкавій памяти наших Вп. Пань і надїємо ся, що з замовленями своїми на сей сезон і в будуче не поминуть нашого товариства, а ми доложимо всякого заходу, щоби їх вдоволити.

Рівнож поручаємо наші робітнї в виготовленю весїльних виправ від найскромнїйших до найвиставнїйших по умiркованій цїнї. — Подаємо також до відомости, що з днем 2-го лютого 1903 отворили ми при нашім товаристві тримісячний курс гафтів, до веденя котрого придбали ми одну з найлучших фахових сил. Вписове 2 кор., оплата місячно по 4 кор. Наука відбувати ся буде кождого дня з виїмком недїль і сьвят від 3 до 5 год. з полудня. Се рідкий случай за дешеві гроші навчити ся гафту. — *Дирекция*

— **Пригода на зелїзници.** Дня 28-го сїчня по 5 годинї вечером на шляху зелїзницї Львів-Белзець в громадї Завадів переїзджав через шлях зелїзницї Андрій Формальчук з Завадова возом, на котрім віз материял будівельний 11 метрів довгий, в хвили, коли до того місця доїзджав поїзд ч. 2252. Віз задною частию зачепив о стовп стоячий коло рампи і внаслїдок того не міг борзо дальше рушити, а Формальчук зачувши поїзд, відпряг чим скорше коні і втїк, а віз з деревом лишив на шляху. Поїзд розбив задну часть воза і дерево відкинув на бік. Крім того, що плуг від машини трохи пігнув ся, не стало ся більше нїчого, а поїзд опізнив ся всего лиш о 10 мінут.

— **Панамский канал.** Президент Русвельт предложив сенатови договор в справі панамского каналу. Після того договору, заключеного з Колюмбією, мають Сполучені Держави заплатити Колюмбії одноразово 10 міл. долярів в золотї, а річно виплачувати по 250.000 долярів. Натомість відступає Колюмбія Спол. Держ. пимат землї широкий 6 мил. Договор заключає ся на 1000 лїт. Сполуч. Держави набувають там право судівництва і побираня всяких данин від кораблїв, що будуть по каналї кружити і можуть ужити свого войска до оборони відступленої їм території.

— **Огнї.** Дня 30 сїчня с. р. досьвіта згорів в Жабицях пов. гусятиньского криша на стайни Максима Волошина і стирта сїна. Займило ся через неосторожність наймита від коний Петра Погоди, котрий запалену сьвічку умістив під стелею стайнї, від чого займила ся солома уміщена на подї. Лиш скора і енергїчна поміч місцевих людий не дала огневи розширити ся. Обезпечена шкода виносить 800 К. Погоду потягнено до одвічальности. — Тогож самого дня вибух огонь о 2 год. пополудни в горальни в Микулинцях пов. теребовельского власности ґр. Рея і знищив горальню та будинки побіч неї до тла. Шкода виносить 40.000 К, а причина огню незвістна.

— **Погоня за картярем.** З Бучача доносять, що там перебував недавно тому елеґантно убраний картяр на лици трохи дзьобатий, котрий записав ся в готели Шапіри яко Йосиф Волїньский, купець з Коломиї. По правдї має то бути Мошко Кеслер, котрий мешкає в Коломиї, має там свою реальність і жиє з карт та всїлякого рода гри. В Бучачи обіграв той картяр кілька осіб на досить великі суми, а відтак виїхав саньми в сторону як до Монастириск. Перед самим виїздом хотїли пошкодовані придержати єго при помочи двох полїциянів, але він втїк. Інспектор бучацкої полїциї пустив ся за ним фіякром в погоню і заїхав аж до Коростятина, стациї зелїзничої, але там довідав ся, що картяр купив білет другої кляси і поїхав до Станиславова. На депешу надану до станиславівскої полїциї наспіла відповідь, що картяр висїв в Хриплинї і мабуть поїхав до Коломиї або Черновець. 2 станиславівских полїциянів їздило до Хриплина фіякром і розмавляли там з чоловіком подібним до того, який описаний був в телеґрамі, але що в телеґрамі було сказано, що картяр то жид, а той в Хриплинї казав, що він католик, то єго не арештовано. Ще й то замітне, що той картяр виїхав з Бучача в чорнім повстянім капелюсї, в Монастириськах убрав чорну баранкову шапку, в Хриплинї лишив свій шкіряний куферечок і чорний капелюх, а поїхав в стрілецкім капелюсї. Наконець треба ще додати, що бучацкий суд засудив за газардовну гру жида Абрамка духовного, росийского підданого і Юліяна Дошля обох на грошеву кару по 500 К, а Кеслера будуть судити, коли єго зловлять.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 5 лютого. Цїсар від'їхав вчер[illegible] лудни до Будапешту на кількатижн[illegible] бут. До Будапешту прибув Цїсар[illegible] вечером.

Будапешт 5 лютого. [illegible]орского товариства обезпечень [illegible] погоріла вчера. Шкоди значні. З люд[illegible] не погиб нїхто.

Париж 5 лютого. Figaro доносить, що француске правительство поручить фльотї Середземного моря повитати на францускиx водах царску пару, котра з початком цьвітня поїде морем до Італії.

Танжер 5 лютого. Аґентия Гаваса доносить, що після вістий, одержаних іспаньским консулем, поражка претендента Бу-Гамари єсть цїлком певна.

Ще мала перелїзти через десять ступенів. Їй шибнуло до голови, що могла би виратувати ся, як би скинула бордюх з себе. Але тодї весь труд був би на дармо. Отже далї, далї. Наконець нога єї станула на послїднім ступени. Зібравши всї свої сили, нахилила ся на беріг керницї, але тяжкий бордюх з водою нїби тягнув єї в долину. Тодї як би їй щось шепнуло до уха, з напруженем всїх сил метнула собою наперед, а відтак стала без памяти.

Коли знов прийшла до себе, побачила, що горішною частию тїла лежить на березї керницї. Зміркувала зараз, що їй тепер робити. Сунучись по земли, видобула ся з небезпечного положеня, випростувала ся і підійшла аж до входу печери. Наконець дякуючи Богу з цїлого серця, могла відотхнути сьвіжим воздухом та пішла поволи зі своїм дорогоцїнним тягаром до тàбору.

Я тимчасом, не знаючи о тім нїчого, думав свою думку. Менї прийшло на гадку, як то сеньор, коли я лежав під заваленим камінем, готов був віддати своє житє за мене. Хибаж не повинен був і я жертвувати ся для него і єго ратувати? Без води він би напевно помер, а хоч і я як бояв ся лїзти в куеву, то таки треба менї було відважити ся. Я відступив ся від сїтки та пішов шукати Маї, але надармо. Я кликав на весь голос: Сеньора! Сеньора? Де ви, сеньора?

Наконець відповіла она: Що стало ся? Вже помер?

— Нї — сказав я — але я переконаний, що коли не дістане води, то не буде й години жити. Длятого порішив ся я полїзти в куеву. Будете так добрі і посидїть коло сеньора, аж я верну. Як би я не вернув ся, то скажіть свому татови, що стало ся. Він знайде таліс ман розбитого серця коло моєї одежі на краю закопу. Бувайте здорові, сеньора!

— Заждїть, дон Іґнацїо — сказала Мая охриплим голосом. Вам вже не потреба лїзти в куеву. Я вже там була. Ось вода! — Зімлїла і упала на землю.

— Я вже не відзивав ся. То була для мене занадто велика несподїванка, а поправдї сказавши, менї й соромно було щось говорити. Відтак взяв я бордюг з водою і шкіряну чарочку та побіг до мого приятеля. Сеньор лежав без памяти і лиш від часу до часу застогнав. Я покропив єму лице водою та змочив засохлі єго губи. Ледви що холодна вода змочила умираючого, як вже черти єго лиця змінили ся. Він отворив очи.

— Води — прошептав він — більше води!

Тодї побачив він чарочку і від сеї хвилї сили єго стали віджививати на ново, бо він вхопив єї від мене і випив одним духом.

— Більше! — простогнав він.

— Але я поки що не хотїв єму більше дати, хоч він дуже просив, а коли наконець і позволив єму пити, то лиш по трошки. Так пив він може годину, аж заспокоїв спрагу, а запавше лице знов єму виповнило ся і мутні очи знов оживили ся.

— Вода уратувала менї житє — шепнув він. — Звідки она взяла ся?

— Завтра тобі скажу — відповів я. — Тепер спи, коли можеш.

Конець першої части.

1)

МАРІНОС КОНТАРАС.

(З грецкого — Арґирія Ґефталїотіса.)

Від молодости любив я малі проїздки до наших островів. Звичайно сїдав я в човно, брав вудку і сїти з собою і як мав охоту ловити рибу, то ловив; не мав охоти, а сьвіжий вітер дув, тодї уставляв машт, розпинав вітрило, виїздив на повне море, причалював до берега, де мене вітер заніс і виходив на беріг, поглянути та почути, що нового чувати.

Одного дня загнав мене західний вітер до Нерохорі.

Виходячи в пристани на беріг, подумав я собі: „А сьвятому Миколї, покровителеви і опікунови моряків, мусиш засьвітити сьвічку“. Коли я так іду під гору, бачу — похорон! Виносили з одної хати на краю села домовину і несли єї до церкви. „Злий знак“ — сказав я. На щасте був то похорон старої женщини. За домовиною на половину вели, на половину несли її бідного старого чоловіка покійної; бо сам він не міг вже іти. Ішло ще кілька инших старих жінок і два, три чоловіки. Я прилучив ся до них.

Ми війшли до церкви. „Хороша приємність“ — подумав я. — „Хочеш зробити прогульку і стрічаєш похорон! А коли відтак схочеш спати, будеш єго заєдно мати перед очима“.

В селї не було иншої церкви, крім церковцї сьв. Николая. То була мала, низонка і цїлком темна церков. Мусїли єї збудувати перед якими сто лїтами. В серединї не було нї стовпів, нї банї на верху. І дах на горі як в звичайних домах. Кілька малих віконець і земля без помосту. Лавки, хори і стїни чорні як вуголь. Але іконастас, хорошо різьблений з оріхового дерева, сягав аж до стелї. В іконастасї видко було образи сьвятих. Образ сьвятого Ни-

Курс львівский.

Дня 4-ого лютого 1902.	пла- [illegible] с.	[illegible]-дають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 2[illegible]	[illegible]40·—	550·—
Банку гал. для торг[illegible]	—·—	300 —
Зелїз. Львів-Черн[illegible]	583·—	591 —
Акциї фабр. Л[illegible]ноку.	—·—	350 —
II. Лист[illegible] 100 зр.		
Банк[illegible]рон	97 50	— —
Ба[illegible] преміов.	111·—	— —
[illegible] $4^1/_2$%	101·—	—·—
[illegible]и застав. Банку краєв.	102 50	103 20
[illegible]ги застав. Банку краєв.	99·3[illegible]	100 —
[illegible]и застав. Тов. кред. 4%	98·—	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	98 40	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	98·40	99·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 50	100 20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102 70	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$ %	101·60	102·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·70	—·—
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·70	—·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96 20	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78 -
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	55 60	56 60
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	28·25	29.25
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	74·—	76.—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	19·50	20.50
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	116 80	117 4
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

Виданя

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавка для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. I. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. I. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дїтвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене виданє) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „
11. Зголошеня о позичку штука по 2 „
12. Виказ умореня позички „ „ 2 „
12. Асиґнати касові . . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

колая займав більший простір як образ Богородиці. Лямпа перед ним була величезна і з чистого срібла. Вінців і инших прикрас годі було дочислитись. Які там були посріблювані човна і золочені якори! Від срібла і золота не видко було нічого крім самого лиця на образї.

Коли я так розглядав ся по церкві, поставлено домовину по серединї. На хвилю замовкли сьпіви і чути було лиш легкий тріскіт лямп і капанє воску з сьвічок. Поважна хвиля. Коли сьвященик почав службу, оглянувсья, аби побачити старого. Дивний старий! Він дрожав на цїлім тїлї і єго держали, немов би він встав по довгій, тяжкій недузї. Блїдий, високий, хоч як був згорблений, з пушистими бровами, що закривали очи, з тремтячими устами, білим як сніг волосєм і вусами — хороший, старий чоловік, але який же нужденний образ занепаду!

По пів годинї вийшли ми на кладовище коло церкви. Ще кілька хвиль і перші грудки землї задуднїли о домовину. Тепер не міг старий здержати ся. Упав на мураву, забурмотів щось і замовк. Єго скропили водою, піднесли, але дармо. Занесли єго до дому сьвященика. Тут отворив він на хвилю очи, поглянув на образ сьвятого Николая і задеревів. Умер.

Я вийшов на двір, що мав більше робити! Звідси пустив ся я до пристани. Заки я ще зійшов на долину, вже всї знали, що старий Марінос Контарас умер з жалю за своєю улюбленою Лемоні.

Беру крісло і сїдаю перед гостинницею на березї моря. І між тим як поволи курю мою люльку, надходить капітан Атаназіос і витає ся зі мною. Він часто навідував ся на наш остров і привозив нам рибу, звідси знав я єго. Я велїв подати єму чарку „мастики“, він випив і вигідно розсїв ся. Я знав, що одна чарка була для него нічим, велїв подати другу і тодї почала горівка з него говорити в надії на дальші чарки.

Капітан Атаназіос не був нїколи в клопотї о те, що говорити. Тепер мав дуже добру нагоду до балаканки — смерть старого Мариноса Контараса, морского опришка з Москонїзі, що свого часу держав в страху цїлий Всхід.

— Починаймо з кінця — говорить капітан і оповідає:

— Я був ще малою дитиною, корабельним хлопцем на барцї капітана Манолїса — нехай в Бозї спочиває — як одного дня приплила лодка Мариноса Контараса. Бог знає, звідки він утїкав, що сюди приплив, аби сховати ся. Він був заєдно в щось вмішаний. Як не було убийство, то певне крадїж. Приплив з пятьма, шістьма полїпами в човні, кількома устрицями і морскими рибами. Прибував, аби глядати роботи. Непевний чоловік. Все був єго ніж закровавлений, часом навіть єго власною кровію, коли упив ся і сам покалїчив ся, аби показати свою відвагу. Але він був юнак і то хороший юнак.

Коли єго човно причалило до берега, вийшов на берег і пустив ся просто до виноградника Григорія Физекиса, перескочив через мур, набрав повний подолок винограду і завернув, немов би нічого не стало ся. Коли виходив з огорода стрітив єго господар. Той був тодї верховодом в селї, страшний крикун. Отже той наробив крику, коли побачив злодія. Але Контарас лиш розсьміяв ся і пішов просто до свого човна. Физекис пустив ся за ним, сусїди почули крик і один за другим збігли ся всї до купи. Марінос сїв спокійно в човно і почав заїдати виноград з своїми товаришами. Наші люди розпалили ся; кинули ся до човна і хотїли єго звідтам витягнути. Але молодий паробок вискочив на берег, вхопив ніж і крикнув:

— А, ви поганцї; не знаєте, що я Марінос Контарас?

Всїм кров в жилах застигла. Але Физекис не думав і собі уступати, аби відтак наші люди не глумились. І він каже до него:

— А я називаю ся Григорий Физекис; а коли ти маєш відвагу зі мною поборотись, то відкинь ніж і ходи сюди; поберемо ся тут на сухім.

Марінос поглянув остро в очи Григория і усьміхнув ся. Стягнув з себе кафтан, кинув єго разом з ножем на землю і почав довкола бігати і руками розкидати, немов би мав розпочати танець. То само робив і Григорий.

— А хто перший повалить ся, гостить нинї вечером своїм коштом цїле товариство.

— Аж до рана — відповідає Марінос.

— І музику?

— І музику!

Кидають на себе дикі погляди і один другого хватає попід руки. Борба скінчила ся, заки би хто вспів виповісти „амінь!“ Контарас ухопив Физекиса за півперек і в одній хвили гримнув ним до землї.

— Досить вже буде, Григорий, ти вже травою закусив! — кличуть до него наші

Григорий встає, обтріпує ся, одягає ся в кафтан і міркує собі, що волїв був втратити того трохи винограду і нічого не говорити.

Вечером був шинок Теохаріси повний людий. Цїле село зібрало ся під вікнами на подвірю, аби побачити славного Контараса. Він, що ставав диким зьвірем в кождій бійцї, видавав ся тепер як ангел. Лише Москопізі видає таких славних юнаків. Ростом як кипарис, станом як перстень. Великі, хороші очи, як у дївчини, вус чорний і рівний як прут. Всї зглядають ся на него, як сидить на стільци і пе за здоровлє Григория. Тепер заключив з ним побратимство і хвалив єго солодкий виноград. А Григорий був гордий, що має такого приятеля, хоч той поборов єго.

— Пане, моє горло вже висхло, а я маю тобі ще чимало оповідати, бо бачу, що радо слухаєш — відзиває ся до мене капітан Атаназіос. (Конець буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).